

Henna Tahkokorpi

Kylmäkaapista kivikaudelle

Oli kylmä talvipäivä. Stefanie, lempinimeltään Soosi, meni kauppaan. Stefaniella oli pitkät, vaaleat hiukset, mutta häntä kutsuttiin Soosiksi. Koska hän tykkäsi kokata. Soosi oli reipas tyttö. - Hei, kaupan täti sanoi minulle. - Hei, minä vastasin. Menin peremmälle kauppaan, koska olin tullut ostamaan maitoa. Menin maitohyllylle ja avasin kylmäkaapin oven. Yhtäkkiä huomasin, että joku veti minua sisäänpäin. Kuulin samaan aikaan, että takanani kuului huuto. Se oli ystäväni Jasmin, joka yritti varoittaa minua. Mutta se oli myöhäistä. Näin pelkän kirkkaan valon edessäni.

- Hyi, mikä haju, kiljaisin. Valo hävisi. Huomasin olevani kivikaudella. Se oli kamala järkytys! Joku tuli minua vastaan. Se oli sapelihammastiikeri. - Hahaa, ja kiikkiin saatu, puoli päätä minua pidempi tyttö huusi. - Missä ihmeen dinosaurusajassa olen? Minä kysyin. Olin tosi kiukkuinen, koska hiukseni olivat sotkussa. Tytöllä oli pitkät, mustat hiukset ja nahkamekko. Näin kuolleen otuksen maassa. - Kukas sä olet? Tyttö sanoin ja katsoi minua. - Öö, olen Stefanie, sanoin. Tyttö katsoi minua edelleen epäröiden. - Kuka sinä sitten olet? Kysyin häneltä. - No, mä oon Kaliaappi, hän sanoi. - Mutta missä minä olen? Sanoin peloissani. - Olet kivikaudella. Mistä tulet? Kaliaappi kysyi. Olimme järvellä, vesi haisi pahalle. Näin edelleen kuolleen sapelihammastiikerin edessäni. - Niin, mistä olet, hän kiljaisi. - Anteeksi kun en vastannut. Olen Ruotsista, Upplands Väsbyistä.

- Mikä on Ruotsi? Kaliaappi vastasi. - No, se on maa. Onko täällä ruokaa, minulla on nälkä. - Jep, sapelihammastiikeriä, metsästin sen äsken, hän sanoi ylpeänä ja katsoi samalla saalista. - Onko mitään muuta? Kysyin. - Valitan, Kaliaappi sanoi hieman pettyneenä. - Okei, sanoin. - Kaliaappi! Missä olet? Kuului huuto. - Täällä isä, hän huusi. - Tule, mennään, sanoi hän. - Minne me menemme? kysyin. - Kotiin, hän sanoi. - Haluan päästä omaan kotiin, sanoin. - Ensin syödään, sitten mennään Vanhan Velhon mökille. Hän varmasti osaa auttaa sinua, Kaliaappi sanoi. - Niin kai, sanoin. - Moi Kaliaappi, hänen isänsä sanoi ja jatkoi: - Kukas tuo tyttö on? Hänen isänsä kysyi. - Hän on Stefanie, hän tulee tulevaisuudesta. - Miten, hänen isänsä sanoi hämmästyneenä. - Se on pitkä juttu, minä sanoin. - Selvä. Olen Lukas, Kaliaapin isä, Lukas sanoi hieman hymyillen. - Minua kutsutaan Soosiksi, mutta en ole syötävää, naurahdin.

- Ymmärrän koti-ikäväsi, kiven lohkareen takaa kuului ääni. Se oli Vanha Velho. Velho oli kuullut kaiken. Velho astui esiin. - Hei, olen Velho ja nimeni on Iris, hän kertoi. - Voisitko kenties auttaa minua pääsemään kotiin, kysyin varovasti. - Tottahan toki, Iris sanoi. Oli jo pimeä ilta. - Tule, mennään, siniviittainen Iris-velho sanoi. - Kiitos vielä kerran. Rukoilin samalla salaa. Olimme melkein perillä. Kello oli viisitoista yli kymmenen. - Kun kello on kaksitoista, niin taikaliemi on valmis ja sinä juot sen. Onko selvä? Velho sanoi. - On, sanoin. - Nopeasti, hän huudahti. Olimme perillä Iris-velhon kodissa, joka oli sammalkolo. - Vau, sanoin. - Eikun tekemään taikalientä, hän sanoi. Olimme sisällä, sammalkolossa oli hämärää. Näin purkeissa ötököitä ja olioita. - Olen kohta valmis, Velho sanoi. Kului yhdeksän minuuttia. Liemi

oli valmis. - Kohta sinun täytyy juoda se, Iiris sanoi. - Juon sen nyt, sanoin. - Yy, kaa, koo, velho huusi. Olin juonut juoman. Näin edessäni vain valkoista.

Tömähdin puiston penkille. Olin kotona! - Aah, raikas ilma. Juoksin heti kotiin ja halasin kissaani. - Olen kotona, kuiskasin kissalleni. Tunsin kuinka Mirrikehräsi sylissäni. En ollut koskaan ollut näin onnellinen. - Stefanie!, äiti huusi. - Kultahippuni, isä huudahti. Koko perhe oli koolla. Äiti toi minulle lempijäätelöäni, joka oli ostettu kaupan kylmäkaapista. Nukahdin sohvalle. Mirrihypähti viereeni jakehräsi lempeästi.